

geleden door haar verheerlijkt, impopulair te maken. Het zal niet gaan. Mij dunkt, een telegram van den Tsaar, een reis van Moerawjof, of een herhaling van Kronstadt, zal voldoende zijn om, als er eenige ontstemming komen mocht, de verhouding weer in het reine te brengen.

Kluchtig is het wel dat de Republiek met Rusland meegaat, maar zonder te weten waarheen. In het begin dezer maand scheen Rusland plotseling de leiding te nemen en trad het met zijn scherp pers-communiqué zeer heftig tegen het bevriende en verwante Griekenland op. Maar ook dit schijnt een schot in de lucht geweest te zijn, want er is niets op gevolgd. Vassos is altijd op Kreta en de Grieksche havens zijn nog open.

Duitschland, zeide ik daareven, heeft zijn aandacht van Kreta afgetrokken. Er is oneenigheid tusschen den Rijksdag en de regeering. De keizer wil de vloot uitbreiden; hij kan het niet verdragen niet de eerste te zijn in Europa te land en ter zee. Want op die eerezucht komt de „bescherming der Duitsche belangen in den vreemde” toch eigenlijk neer. De Rijksdag wil wel mee, maar niet zoo snel en niet zoo ver. En nu is de minister van marine in de begrootingscommissie van die hooge vergadering met 's Keizers plannen — want die waren het, al werd het niet ronduit gezegd — voor den dag gekomen, maar de commissie heeft ze verworpen. In de Rijksdag-vergadering heeft de elastieke kanselier, zooals men Hohenlohe in tegenstelling tot zijn ijzeren voorganger kan noemen, de voorstellen een weinig verzacht en in een ander licht gesteld. Maar de vertegenwoordiging heeft een middenweg gekozen en een millioen marken voor een nieuw schip toegestaan, doch het overige geweigerd. Vandaar een conflict dat bij onze oostelijke naburen anders opgelost pleegt te worden dan in de zuiver parlementaire staten, en dat denkkelijk thans hiertoe zal leiden dat de Keizer zich bij de gevallen beslissing neerlegt.

Zijn zucht naar praal, die een keizer niet misstaat mits hij haar met mate botviert, heeft zich in deze dagen kunnen uiten in de huldiging van zijn gestorven grootvader Wilhelm I. Het reuzenmonument van Rudolf Begas is te Berlijn onthuld en zal, naar het schijnt, een waardig gedenkteeken zijn aan de voor Duitschland heerlijke dagen van 1871. Bij de herdenking van den honderdsten geboortedag des ouden Keizers is gebleken hoe diep de liefde en de vereering voor dien held in de Duitsche harten geworteld is. Geen wonder! Juist in deze dagen is er nog al het een en ander uit de correspondentie van Wilhelm I bekend geworden, maar niets daarvan dat niet opnieuw getuigt van den ziele-adel van den man die zich te Versailles de Duitsche keizerskroon op het hoofd mocht zetten. Zijn willen was altijd geëvenredigd aan zijn kunnen, is van hem gezegd. Als dat naar waarheid getuigd kan worden van een heerscher die zoo hoog is gestegen, dan beteekent het niet weinig. Een hoog karakter dat zich door geen duizelingwekkenden roem uit het spoor heeft laten brengen; een vorst die altijd zijn raadslieden en medewerkers heeft weten te kiezen zooals het rijk ze behoefde en die hun de eer heeft gegund voor wat zij in zijn dienst volbrachten. Een vorst die de wereldgebeurtenissen van deze